

озлобявате брата си? Вий мя не послушайте; ето сега кръвь-та му ся иска отъ насъ“.

Тии мыслили, че Иосифъ не имъ разбира языка, зачѣто-то всякога говорили съ него прѣзь толмачъ; нъ Иосифу ся смилило на сѣрдце-то, кога чулъ тоя разговоръ, плѣнѣнъ отъ раскаяніе. Той си завържѣлъ на странѣ и заплакалъ. Между това той желаялъ да ся удостовѣри, истина ли сѣ такыва тѣхны-тѣ чувства; обърнѣлъ ся пакъ камъ нихъ и заповѣдалъ да вържатъ Симеона прѣдъ очи-тѣ имъ. Откакъ испѣлиши тажъ заповѣдъ, служители-тѣ Иосифовы насыпали съ жито вретѣща-та на другы-тѣ му братѣ, а пары-тѣ, които были донесли да купятъ жито, по негово повелѣніе, вложили тайно во вретѣща-та. Снабдили ги още съ всякаквѣ хранѣ за по пѣтъ. Братѣ-то Иосифовы натоварили вретѣща-та на ослы-тѣ си и потеглили за дома. Нъ Иосифъ имъ далъ строго повелѣніе да ся не являватъ прѣдъ лице-то му безъ помалкыя си братъ.

Кога ся вържѣли дома, съ жалость рассказали на бащѣ си все, что имъ ся прилучило и, за голѣмо удивленіе и ужасъ, намѣрили во вретѣща-та пары-тѣ си, кога изсыпали жито-то.

Прѣстарѣлый Іаковъ жалѣялъ за Симеона, но още повече страхувалъ за Веніамина. „Иосифа вече нѣма“, говорилъ той; „Симеонъ е затворенъ въ темницѣ; сега искате да мя лишите и отъ Веніамина; всичкы-тѣ бѣды ся струпахѣ на моѣж-тѣ главѣ. Нѣма да пустѣхъ Веніамина: съ него може да ся случи нѣкое несчасіе, и тогава ще низведете въ гроба старость-тѣ ми, която е убита отъ печали“.

ГЛАВА XXVIII.

Второ отиваніе на Иосифовы-тѣ братѣ въ Египетъ.

Гладъ-тѣ въ Ханаанскѣ-тѣ земѣ ся все още продѣлжавалъ. Купено-то въ Египетъ жито ся изыло. Іаковъ